

[Alfred Jensen.]

have indtægter på både 10 000 og 20 000 kr., er det lidt mærkeligt at forlange, at den arbejdsløse skal kunne forsørge et barn for godt og vel 300 kr. årligt.

Det er et absolut fremskridt, at man forøger aldersgrænsen for ydelse af børnetillæg, men det er utilfredsstillende, at man bliver stående ved 1 kr. 05 øre daglig, og specielt i en periode, da priserne er steget så meget, som de er.

Så er der spørgsmålet om brændselshjælpen. Dette problem er særdeles brændende i denne vinter, hvor kokspriserne er steget — kokspriserne har jo en afgørende indflydelse på en families brændselsbudget. Der har af de arbejdsløse været rejst krav om brændselshjælp, og visse kommuner har under indtryk af de arbejdsløses besværligheder indvilget i at give en mindre brændselshjælp. Men det er ikke nogen almindelig regel, og flertallet af de arbejdsløse, som må betale de forhøjede brændselspriser, får ingen hjælp til at klare denne udgift med.

Jeg forstår meget vel, at de arbejdsløse først og fremmest har rejst kravet overfor kommunalbestyrelserne, men det fremkalder hos mig den tanke, om man ikke også bør være opmærksom på brændselshjælpen under denne behandling af arbejdsløshedsloven. Det er ikke så mange år siden, man ydede de gamle brændselshjælp gennem kommunerne, en udgift, som delvis var staten uvedkommende, eftersom man ikke ydede hjælpen i henhold til folkeforsikringsloven, men dækkede den i henhold til de bestemmelser, der handler om dækning af visse udgifter. Nu har man derimod optaget regler om brændselshjælp til de gamle i selve folkeforsikringsloven. Bør man så ikke gøre noget lignende også for denne kategori af trængende? Og det må naturligvis være således, at omkostningerne herved ikke skal bæres hverken af arbejdsløshedskasserne eller af de forsikrede, men staten, det offentlige, må yde refusion i stor målestok.

Jeg har ved denne behandling villet fremdrage de problemer, der gør sig gældende for de arbejdsløse, og jeg har vel også lov til at sige: for alle dem, der føler med de arbejdsløse i den forhåndenværende situation. Lad mig slutte med at sige, at vi føler os absolut ikke tilfredsstillet ved det lovforslag, der foreligger her. Vi erkender, at det er en forbedring i sammenligning med den gældende arbejdsløshedslov, men vi ønsker at arbejde videre på at få gjort loven bedre og mere tilfredsstillende, først og fremmest under hensyntagen til de ønsker, der er fremsat af de arbejdsløse.

Lynnerup Nielsen: Om lovforslaget om ændring i loven af 1942 om kommunale beskæftigelsesudvalg skal jeg gøre nogle bemærkninger.

Jeg føler mig temmelig sikker på, at der her er tale om en lovgivning, som vi meget let kunne undvære, uden at kontrollen på nogen måde mistede sin effektivitet. Det kommunale beskæftigelsesudvalg som kontrollerende organ overfor de stedlige arbejdsløshedskasser betegner jo et fjerde led i kontrollen. Der er først og fremmest den pågældende afdelings hovedkasse, så er der amtsanvisningskontoret, og endelig er der arbejdsløshedsdirektoratet, der flere gange om året, mange gange, foretager en stikprøvekontrol. Kontrol er naturligvis både rigtig og nødvendig indenfor arbejdsløshedskasserne som andre steder, men det led, der hedder beskæftigelsesudvalget, kunne efter min formening meget let undværes. Jeg er af den opfattelse, at dets betydning som kontrollerende organ har været ret minimal. Beskæftigelsesudvalget, der ikke til daglig, men kun nu og da ved enkelte årlige besøg stilles overfor det stedlige kontrolapparat, vil have svært ved at trænge helt til bunds alene i det rent tekniske apparat indenfor arbejdsløshedskasserne, der nu engang virker meget forskelligt fra kasse til kasse; det vil altid være vanskeligt for et sådant beskæftigelsesudvalg at trænge helt til bunds i de enkelte ting.

Nu foreslås der en helt ny affattelse af lovens § 6, ifølge hvilken udvalget i forbindelse med sin virksomhed som anvisende myndighed skal have opmærksomheden henvendt på, at der ikke med urette udbetales arbejdsløshedsunderstøttelse til et medlem af arbejdsløshedskassen, f. eks. til et medlem, der uden fyldestgørende grund har vægret sig ved at overtage et anvist arbejde, eller til et medlem, der driver selvstændig virksomhed som fisker eller jordbruger. Nu er en sådan kontrol for et beskæftigelsesudvalg nærmest overflødig. Det, der her er nævnt, er jo — om man så kan sige — lovens klassiske bestemmelse. Det er jo ting, som der under alle omstændigheder af hver enkelt kasse altid bliver taget hensyn til. Og det bliver der ikke alene af kassen, det bliver der også af amtskontorerne og af kassernes hovedkontorer; dér føres jo den skarpeste kontrol netop med det, jeg her har påpeget, og jeg gad nok vide, om noget beskæftigelsesudvalg i dette land ville få lejlighed til at påtale et sådant forhold, før selve amtskontoret eller hovedkontoret har fået fat netop på